

Horst Eckert

De Fatale Tweeling

LITERAIRE THRILLER

Vertaald door Marga Caljé

Uitgeverij de Rode Kamer

*Steeds weer geneigd alles op te geven
kwam ik tot de conclusie
dat ik het ongelooflijke
niet kan verklaren, hoogstens zo goed mogelijk navertellen.*

*Ik jaagde steeds grimmiger en werd zelf opgejaagd.
Gruwelijke beelden die ik nooit meer kwijtraak -
de gezichten van de slachtoffers zullen nooit ouder worden.
Destijds: tot krantenkoppen geronnen sensaties.*

*Kille zinnen voor de dossiers.
De waarheid erachter -
de schreeuw naar de zin ervan houdt me in leven,
terwijl alles om me heen uiteenvalt.*

In memoriam Rolf Nowak † 1997

Deel één
Actie

“... dat al het menselijk handelen lijkt op de getijden die op jacht gaan naar de maan.”

Joseph Wambaugh, *Floaters*

Donderdag, 27 juli, *Morgenpost*, plaatselijk nieuws:

POLITIE ZOEKT GELE TERREINWAGEN

Twee dagen na de brandstichting in een discotheek in het oude centrum van Düsseldorf spitst het onderzoek van de politie zich toe op een terreinwagen, die een ooggetuige op het moment van het misdrijf in de nacht van maandag op dinsdag zegt te hebben gezien. Concrete aanwijzingen over de daders zijn er tot nu toe niet. Vermoedens dat de brandstichting verband zou houden met soortgelijke brandstichtingen in de laatste weken, zijn gisteren door de officier van justitie die de zaak in behandeling heeft, speculatie genoemd.

Sinds de opening, drie maanden geleden, ontwikkelde de discotheek 'Power House' in de Bolker Strasse zich tot een geliefde ontmoetingsplek voor jongeren. Zelfs wanneer de verzekering de schade - die in de miljoenen loopt - vergoedt, betekent de brandstichting voor eigenaar Andreas Schalk (31) vermoedelijk het einde. De inrichting en de technische installaties zouden nog niet zijn afbetaald. 'Eén maand geen inkomsten en ik kan de rente al niet meer opbrengen', aldus Schalk die in de scene van het oude centrum ook bekend staat als 'Dr. House' en naam heeft gemaakt als diskjockey. Schalk hoopt nu op de welwillendheid van de banken.

Een uur nadat de discotheek was gesloten, hebben onbekenden in de nacht van maandag op dinsdag de toegangsdeur opengebrouwen en verscheidene brandbommen naar binnen gegooid.

Een taxichauffeur die om die tijd op de weg zat, beweert te hebben gezien hoe een gele terreinwagen met hoge snelheid uit de voetgangerszone kwam, de Hunsrückenstrasse insloeg en in zuidelijke richting wegstoof. Getuigen die dit voertuig eveneens hebben gezien, wordt verzocht zich te melden. Voor tips kunt u met de politie bellen via nummer 8700.

In juni is het eveneens in het oude centrum gelegen restaurant 'Zur Keule' (het voormalige 'Notorious') enkele weken na de opening ook al in vlammen opgegaan. Zes weken daarvoor was er brand geweest in een fitnesscentrum in de wijk Pempelfort. Volgens

informatie van de Morgenpost zijn de daders in beide gevallen nog steeds niet opgespoord. Er raakte, net als bij de laatste brand, niemand gewond.

1

De wereld vertoonde gaten waar hij in viel, om vervolgens op plekken op te duiken waar hij nooit en te nimmer had willen zijn. Een eerste vermoeden daarvan kreeg Leo Köster in de vroege middag van de 27ste juli, een donderdag.

Het was een routinezaak, maar Leo had er vanaf het begin geen goed gevoel over. Hij stapte in zijn klimgordel en trok het masker over zijn gezicht en zijn kortgeknipte, naar rood neigende haar. Hij begon meteen te zweten - de stof, Nomex geheten, was brandwerend. Hij zette zijn helm op, vijf kilo staal met een kogelvrij vizier, oorbeschermers en een ingebouwde koptelefoon.

Olli, zijn maat, deed vervolgens hetzelfde. De piloot stak zijn duim op, Leo en Olli werkten zich naar buiten, gingen op de leggers van het landingsgestel staan en maakten zich met de karabijnhaak vast aan hun abseil-materiaal. De kraag van zijn kogelvrije vest schuurde tegen Leo's kin.

Hij had het al duizend keer eerder gedaan. Het was een deel van zijn leven. Over de luidspreker in zijn helm klonk de stem van zijn collega: 'Kom je ook naar het feestje?'

Leo bedacht dat hij nog geen cadeautje had. De helft van zijn leven was zondag voorbij, verzuchtte Olli te pas en te onpas. Zijn eigen vijfendertigste verjaardag had Leo drie maanden geleden zonder gejammer doorstaan. Hij hoopte ouder te worden dan zeventig.

'Komt Brigitte ook?' vroeg Leo op zijn beurt.

Olli keerde zijn vizier naar hem toe. 'Zou het voor jou een reden zijn om niet te komen?'

'Nee, natuurlijk niet. Je tuin is groot genoeg.'

'Heike vindt dat jullie alles eens moeten uitpraten, Brigitte en jij.'

Er valt niets uit te praten, dacht Leo. Gescheiden is gescheiden.

Hij keek naar beneden. Het platte dak van het gebouw waarop ze

moesten afdalen bevond zich op dat moment precies onder hen, ertussen hing ongeveer dertig meter trillende zomerhitte. Leo merkte dat zijn rechterhand beefde, iets dat hem al dagen ergerde - hij klemde het afdaalmechanisme stevig in zijn hand.

Afgelopen jaar was er een keer een touw door wrijving gesmolten, de rem was geblokkeerd en hij was halverwege hulpeloos in de lucht blijven bungelen. Als nummer één van zijn team wilde hij zo'n afgang niet nog eens beleven.

'Klaar voor actie', kraakte de stem van de commandochef. Leo drukte op de inspreektoets van de communicatieapparatuur, die via een spiraalkabel van twee meter met zijn helm was verbonden, en antwoordde door de knop tweemaal te laten klikken - als teken dat ze er klaar voor waren.

De straat was leeg, niemand op het dak van het gebouw. Op het terrein stonden enkele auto's geparkeerd, droog struikgewas groeide langs de omheining. Geen mens te zien.

'Actie', beval commandochef Adomeit.

Leo liet zich vallen. Het touw ontrolde zich snorrend, hij telde de seconden, toen ving hij zichzelf op door de remhendel over te halen - zijn laarzen kwamen hard op het grind neer. Bijna tegelijkertijd landde Olli naast hem. Ze maakten hun karabijnhaken los.

Leo nam het in kaart gebrachte terrein op: op twaalf uur de positie van de opbouw van de liftinstallatie, op zes uur bevond zich het doel - de westelijke rand van het dak. Uit hun zakken trokken ze het tweede touw en maakten een dubbele knoop aan de borstwering. Abseilen naar het balkon van de eerste etage - de hotelverdieping. Tot zover geen probleem.

De glazen deur stond open. Daarachter een kleine ruimte. Allerlei rommel, houten borden, schoonmaakspullen. Leo haalde zijn zaklamp tevoorschijn en het dienstwapen, de Sig Sauer P226 - vijftien kogels in het magazijn, één in de loop. Olli nam het machinepistool van zijn schouder en mompelde grimmig de lievelingsspreuk van de commando-eenheid:

'We doen ook huisbezoeken.'

Leo opende de volgende deur. Het trappenhuis. Ze luisterden aandachtig - niets, alleen hun eigen hartslag en het ademen van

twee mannen die uit de lucht waren komen springen.

Achter de derde deur begon de duisternis. Een lange gang zonder ramen.

Ze klaptten hun nachtvizier naar beneden. Leo probeerde zich in het groenige flikkerlicht te oriënteren. De laser op Olli's machinepijstool tastte als een groene straal de gang van het hotel af - als hij met zijn helverlichte punt ergens op stuitte, lichtte de omgeving daar op. Een kort hoestje van zijn collega klonk in zijn helm als een doffe dreun. Leo schakelde de zaklamp met de infraroodkijker in.

Tien deuren aan elke kant van de gang.

Links nummer één. Leo posteerde zich frontaal voor de ingang, Olli dekte hem door zich schuin achter hem op te stellen en zijn wapen op de deur te richten. Leo trapte op de plek onder de deurklink, de deur sprong open en Olli liep naar binnen.

'Niemand', hoorde Leo zijn collega zeggen.

Nummer twee: nu zorgde Leo voor dekking. In zijn linkervuist hield hij de zaklamp, op de pols rustte zijn andere hand met het wapen, dat gericht was op de lichtvlek op de deur. Olli trapte, Leo sprong naar binnen - een langharige blonde man stond nog geen vier meter van hem vandaan en hield vanuit de heup een wapen op hem gericht.

'Verdachte in zicht', riep Leo en vuurde tweemaal.

Drie: een onschuldig uitziend type - met in zijn hand slechts een colablikje.

Nummer vier en vijf waren leeg.

Zes: een gangster hield een gijzelaar - een vrouw - met een mes op haar keel in bedwang. Van de man waren alleen zijn hoofd en een arm te zien - weinig oppervlak om op te richten. Leo was aan de beurt en liet er geen gras over groeien. Hij vuurde de gebruikelijke twee schoten af.

Zeven tot negen: een dader met een baard, een kale schutter, daarna een man die een bos bloemen in zijn hand hield en geen kogel verdiende.

Vlot werkten ze de kamers af tot aan het eind van de gang.

Voordat Adomeit in de glazen gang boven hen het licht aandeed, schakelden Leo en Olli beiden hun kijker uit en klaptten hun vizier

omhoog. Ze rukten hun helm en masker af en wisten het zweet uit hun ogen. Sinds het hoogzomer was geworden, was het ondraaglijk heet onder hun overall en vest, zelfs in de verduisterde ruimte van het oefengebouw.

De neonlampen flitsten aan. De twee leden van de Mobiele Eenheid liepen terug en controleerden de schietschijven.

Triplexborden waarop posters waren geniet - daarop verschillende figuren op ware grootte. Een Belgische tekenaar zou ze hebben bedacht. Zogeheten 'overlaps' veranderden gewapende mannen in onschuldige voorbijgangers. Op de figuur met het fototoestel had Leo niet geschoten, die met het pistool had Olli tweemaal geraakt. De plastic oefenmunitie was perfect door hoofd en borst heengegaan.

De volgende kamer: Leo was onaangenaam getroffen - ernaast geschoten. Beide keren. Hij was in Noordrijn-Westfalen kampioen serieschieten en had graag de driehonderd punten ook nog vol gemaakt.

'Trek het je niet aan', zei Olli toen ze verder liepen. 'In het echt had die vent een alarmpistool, dus heb jij juist gereageerd en word je niet door nabestaanden aangeklaagd. Geen schorsing, geen schandaal in de media.'

In nummer zestien had Leo ook niet raak geschoten.

'Iedereen heeft wel eens zo'n dag', probeerde Olli hem gerust te stellen.

Maar dat was nog niet alles. Slechts één enkele keer waren Leo's twee schoten raak geweest. Toen hij de dubbele schietschijf met de gijzelnemer controleerde, wist hij dat hij een serieus probleem had: hij had de dader buiten gevecht gesteld, maar tevens de gegijzelde met een schot in de hartstreek gedood.

Commandochef Bertram Adomeit stond zonder iets te zeggen achter hen op zijn nicotinekauwgom te kauwen.

'Stress als gevolg van de scheiding', verklaarde Olli met een blik op Leo. 'Komt wel weer goed.'

'Jawel', antwoordde Adomeit.

Leo's hand trilde nog altijd. Hij stak hem gauw in zijn broekzak.